

Αριθ. 132962

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΤΕΥΧΗ 1 — 52

1891—1892.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1892.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

Π. Α. Ζ

ΠΑΡΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μετροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΓΥΡΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΙ
ΜΕΛΕ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑτάσια . . . φρ. χρ. 30
Ἐν τῆς Ἑλλάδος Μαρτ. 10
Ἐν Ἑλλάδι, Ἀθήναις καὶ ἐν
ἄλλοις φρ. χρ. 70
Ἐν Ἑλλάδι Ἰουλ. 20
Ἐξέλιγον τὰ ἔτη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΙ
ΜΕΛΕ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑτάσια . . . φρ. χρ. 30
Ἐν τῆς Ἑλλάδος Μαρτ. 10
Ἐν Ἑλλάδι, Ἀθήναις καὶ ἐν
ἄλλοις φρ. χρ. 70
Ἐν Ἑλλάδι Ἰουλ. 20
Ἐξέλιγον τὰ ἔτη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.—(Ἐρνέστου Κουρτίου) Ἡ Ἑλλη-
νικὴ Ἱστορία (Μεταφραζομένη ὑπὸ Μ. Β. Μιχαλοπούλου).—Ἡ
ἐν Πάρισι διεθνὴς Ἐκθεσίς τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ θεάτρου.—
τὸ Ψυχολόγισμα (Ποίημα).—Ποικίλα.—Γυμνασίου σοφῶν.—Νομι-
σματολογικὰ (Τὰ πρῶτα ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Φοι-
νίκων ἡγεμόνων κοπέντα νομίσματα).—Ἐκδρομὴ (Ἀνὰ τὴν ἀνα-
τολικὴν Ἀφρικὴν).—Ἐθθαλίαι.—Ἡ Δευτέρα Μύθη (διήγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ὡς ἡ παρελθούσα ἔβδομάς ἴτο ἔβδομάς μεγάλων καὶ
πρατοφανῶν τελετῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς ἡρωικῆς
Δανίας, οὕτω καὶ ἡ λίξις αὐτῆς διήλθεν ἐν μέσῳ ποικίλων καὶ
πολλοπλοῶν ἐορτῶν, πρὸς ἃς μετὰ προσοχίης ἀτενίζει τὸ
εὐρωπαϊκὸν δημόσιον ἕνεκα τῆς ἀποδομένης αὐταῖς
πολιτικῆς σημασίας τὸ μὲν διὰ τὴν θέσιν τῶν πόλεων, ὅπου
αἱ ἐορταὶ ἐπανηγυρίσθησαν, τὸ δὲ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν
πόθου, ἀπὸ μακροῦ ἴδῃ χρόνου διατυπωθέντος καὶ προσ-
ελκύσαντος οὕτω σπουδαίως τὴν προσοχὴν τοῦ διπλω-
ματικοῦ κόσμου, νομίσαντος ὅτι σὺν τῇ πραγματώσει
τοῦ πόθου τούτου μέγα συνετελέσθη γεγονός, ἡ συν-
διαλλαγὴ Γερμανίας καὶ Ρωσίας καὶ ἡ ἀποσάθισις τοῦ
κινδύνου ρήξεως τῶν ἀνακτοβουλιῶν Βερολίνου καὶ Πε-
τρούπολεως. Καὶ ὄντως αἱ ἐν Νανσὺ καὶ Κιέλφ τελεσθεῖ-
σαι ἐορταί, ἐν τούτῳ μὲν ἐπὶ τῇ συνέντευξί τῶν δύο
αὐτοκρατόρων Ἀλεξάνδρου καὶ Γουλιέλμου, ἐν ἐκείνῃ
δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας προέ-
δρου κατὰ τὴν πανήγυριν τῶν γυμναστικῶν ἐταιριῶν, ἐχα-
ρακτηρίσθησαν εὐθύς ἐν ἀρχῇ ὡς σπουδαιότεραι τῶν ἐν
Κολεγγίᾳ, αἵτινες οἰκογενειακὸν ὄλωσ ἔφερον χαρά-
κτῆρα, ἥμισυ διαταραχθέντα διὰ τῆς παρουσίας πολλῶν
ἐστεμμένων κεφαλῶν τῆς Εὐρώπης. Τούναντιον εἰς τὰς
ἐν Νανσὺ ἐορτάς ἀπεδόθη ὑπερβάλλουσα σημασία ἕνεκα
τῆς θέσεως τῆς πόλεως ταύτης, κειμένης ἐν τοῖς μεθο-
ρίοις καὶ καταστάσεως ἐπὶ μᾶλλον γνωστῆς τῇ διπλωμα-
τικῇ ἱστορίᾳ τῶν τελευταίων ἐτῶν διὰ τῶν μεθοριακῶν
γεγονότων τοῦ Σνέβελε καὶ τοῦ Βρινιόν, καθ' ἃς Γου-
λιέλμος ὁ Α', τὸ δίκαιον τῆς Γαλλίας καθορῶν, ἐπεβάλλετο
διὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ κύρους ἐπὶ τῆς μικροφιλο-
τιμίας τῶν διπλωματῶν καὶ συντελῶν εἰς τὴν ἱκανοποίη-
σιν τῆς Γαλλίας, ὑπερεμάχετο τοῦ δικαίου κατὰ τῆς ἀδι-

κίας. Ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος, παραχθὴς ἐκ τῶν αὐστηρο-
τάτων μέτρων τῶν τε γερμανικῶν ἀρχῶν κατὰ τῶν ἀπο-
τολμησάντων νὰ διαβάσῃ τὰ Βόσγια καὶ νὰ συννεορτάσῃ
τοῖς ἐκεῖθεν ἀδελφοῖς αὐτῶν, καὶ τῶν αὐστριακῶν ἐπι-
ἀποπειραθειῶν τὴν παρακόλυσιν τῶν τσέχων σπουδα-
στῶν, ἐπιτόθη μὴ διαδραματισθῶσι σκηναί, συνδουλί-
ζουσαι ἐπὶ μᾶλλον τὸ ἀμοιβαῖον μῖσος Γαλλῶν καὶ Γερμα-
νῶν καὶ καταδεικνύουσαι ὅτι ἡ εἰς τὴν γαλλικὴν καρδίαν
κατενεχθεῖσα πληγὴ διὰ τῆς Φραγκφουρτείου συνθήκης
ἀνίατος ὄλωσ τυγχάνει νῦν καὶ ὅτι ἡ μόνη αὐτῆς θερα-
πεία: ἔγκειται ἐν τῇ διὰ τῶν ὅλων τροποποίησιν τοῦ
διεθνοῦς τούτου συμβολαίου καὶ ἐν τῇ ἐπανόδῳ τῆς ἀπὸ
τῆς Βεροσφαλικῆς συνθήκης μέχρι τοῦ 1871 ὑψισταμένης
τάξεως ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ χάρτι. Ταῦτοχρόνος πολλοὶ
τῶν δημοπολιτῶν τὰ πράγματα ἐξεταζόντων ἐνόμισαν ὅτι
ὁ κ. Καρνὸ, παριστάμενος εἰς τὰς ἐν Νανσὺ ἐορτάς, προ-
καλεῖ ἐπὶ μᾶλλον τὸ ὑπερ τῶν ἀδελφῶν ἐπαρχίων αἰσθημα-
τῶν Γαλλῶν καὶ ὑποδεικνύουσιν αὐτοῖς ὅτι μετὰ βεβαίον
πλέον ὄμματος ν' ἀτενίσωσιν εἰς τὸ μέλλον δύνανται, καὶ
μέλιστα μετὰ τὰς τελευταίας ἐν τῇ στρατιωτικῇ προσ-
όδου τῆς Γαλλίας καὶ τὰ συντελεσθέντα ὄχρωματικά
ἔργα κατὰ μῆκος τῶν μεθοριῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ
ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ κ. Φρεσινέ, ἀείποτε
μεριμνῶντος ὑπὲρ τοῦ καταστήσαι ἀπορρήτους τὰς τε
πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἰταλίαν ὄχρας
καὶ ἐπικαίρους θέσεις.

Ἀντίθετοι τούναντιον ἐπεκράτησαν ἰδέαι περὶ τῆς ἐν
Κιέλφ συνεντεύξεως τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου μετὰ
τοῦ γερμανοῦ μονάρχου ἐν σχέσει πρὸς τὴν γερμανο-
ρωσικὴν φιλίαν, καὶ πλείστοι τῶν σπουδαιότερων δι-
πλωματῶν ἐπίστευσαν ὅτι τὰ κατὰ τὴν μακρὰν συνδιά-
λεξιν τῶν δύο ἰσχυρῶν ἡγεμόνων ἀνταλλαγέντα συντε-
λέσαν ἢ μέλλουσι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν συνδιαλλα-
γὴν τῶν δύο κυβερνήσεων, εἰς τὴν μείωσιν ἐπιμὴ ἐξάλει-
ψιν τοῦ ἀμοιβαίου μίσους τῶν ἐπὶ τοῦ Νεῦα καὶ τοῦ
Σπράϊου, καὶ ὅτι, τοῦ ἀποτελέσματος τούτου ἐπιτυγχανο-
μένον; συγκυροθῶνται καὶ ἡ χαλάρωσις τῶν πρὸς τὴν
Γαλλίαν φιλικῶν δεσμῶν τῆς Ρωσίας, ἐπομένως δὲ ἡ ἀπο-
σάθισις κινδύνου ρήξεως τῆς Ρωσίας πρὸς τὴν Γερμα-
νίαν καὶ ἡ ἀπομόνωσις οὕτω τῆς μεγάλης ἐν Εὐρώπῃ
δημοκρατίας, ἀφιμένης μόνης εἰς τὸ ἔλεος τῆς γερμανι-
κῆς διπλωματίας καὶ τῶν συμμάχων αὐτῆς, τῆς Ρωσίας
τηρούσης πρὸς τὴν Γερμανίαν οὐδετερότητα, παραπλη-
σίαν ἐκείνη, ἐξ ἃς ἀπέρρευσεν ἡ ἐπὶ τοῦ τόφου τῆς
δευτέρας γαλλικῆς αὐτοκρατορίας ἀνιδρυσις τῆς τῶν

Χοχεντσόλερν. Άτυχώς αι περι' εκατέρου των γεγονότων τούτων έκφρασθεΐσαι υπό τοιαύτην έποψιν γνόμαι βλως εσφαλιμένοι τυγχάνουσι και ουδεμία αμφιβολία ότι τα πράγματα έτι μάλλον θα επικρατώσιν την ιδέαν ότι αντίθετον όλως άπερρουσεν άποτέλεσμα εκ τε των έν Νανσί έορτών και εκ της έν Κιέλω συνέντευξεν των δύο αυτοκρατόρων επ' αγαθώ της ευρωπαϊκής ειρήνης και της ησυχίας των λαών, της εδραζομένης ουχι επί βεβαίων και στερεών βάσεων και της άπαιτούσης, ως νύν έχει η των πολιτικών κατάσταση, την διατήρησιν του καθεστώτος και την διαίρεσιν της Εύρώπης εις δύο στρατόπεδα, χρησιμεύοντα ως αντίρροπα της ευρωπαϊκής ισσοροπίας. Καί έν μόν Νανσί ού μόνον ουδέμια έγένητο διαδύλωσις, ήρουσα τον χαρακτήρα προκλήσεως προς την γείτονα αυτοκρατορίαν, ού μόνον έν πάσαι ταίς άπαγγελθείσαις προσφωνήσεσιν ουδέν έχνος προσβλητικής ήρώσεως άπαντά, αλλά και μετά μεγάλης μερίμνης απέφυγεν ο κ. Καρνό πᾶσαν προς αυτόν ένβουον παρουσίαν των βοιμηών φοιτητών όπως μη ούτοι, άναμνησκομένοι της εις τας πατρίδας αυτών παρουσίας των Γάλλων κατά τό παρελθόν έτος, διά θεσμίων προσφωνήσεων προσαγορεύσωσι τῷ προέδρῳ της δημοκρατίας η ποιύσωται ύπανιγμούς της γαλλορωσικής φιλίας, σφόδρα εξερεθίζοντας τους Γερμανούς και ύποδαυλίζοντας τό μᾶρος του ολαυικού κόσμου κατά του γερμανικού. Ο της γαλλικής δημοκρατίας πρόεδρος τοιαύτην πολιτείαν έτήρησεν, ώστε εξεπλήρωσεν έν πάσι την πρόβλεπαι των κυριωτέρων κυβερνητικών όργάνων του Βερολίνου, άποφηνάμενον ότι ο κ. Καρνό, μεταβαίνων εις Νανσί, επιβλήθησεται διά του μειλίχιου και ειρηνικού ύψους αυτού κατά τρόπον τοιούτον, ώστε θα προληφθώσιν αι αντίγερμανικαί διαδύλωσεις και η παρουσία αυτού θα συντελέσῃ εις τό να επέλθωσι τοιαύτα άποτέλεσματα, οια τά προκύπτουντα εκ της παρουσίας του διδασκάλου μεταξύ των μισθιτών. Καί αληθώς ο κ. Καρνό μετά μεγάλης επολιτεύθη λεπτότητος, τιμώσης τον έγγονον του όργανου της νίκης και καταδεικνυούσης ύπαί έτι τον ιπποτικόν χαρακτήρα του άνωτάτου της Γαλλίας άρχοντος, όπως, άποφεύγων πάντα περι' έξωτερικού, πολεμίου ύπανιγμόν, οίος ήτο ο πρότινων μηνών γενομένος έν Βερολίνω κατά την προς τους νεοσλαβίκους του Πότσδαμ προσκλησίαν, έλάλησε μόνον περι' της έκπολιτευτικής άποστολής της Γαλλίας και έτεκμηρίωσεν την αύξουσαν δύναμιν της Γαλλίας, υπό την έποψιν ουχι πίεσεως επί των λοιπών λαών άλλ' απλώς έμνεύσεως σεβάσμου προς την χώραν ταύτην. Τό ειρηνικόν των λόγων του κ. Καρνό πνεύμα έσπευσαν να εξάρωσι και αυτά τα γερμανικά φύλλα, άπερ έν άλλοις διεπίστωσαν ότι, τοιούτου άνδρός τας τύχας της Γαλλίας ίθύνοντος, μάλλον μειώνεται οι φόβοι, ους οι εξημένοι έπει πατριωτάι προσκαλοΐται τοις λοιποίς έν Ευρώπη λαοίς διά των παρακεκινδυνευμένων αυτών φωνασιών και διά των ζωηρών διαδύλωσεων, των συνεπαγομένων απλώς την δεινωσιν της κρατούσης νυν διέθνους των πραγμάτων καταστάσεως και την υπέκκασιν του ύποτιφοντος μίσους των γειτόνων κρατών.

Άλλά και η έν Κιέλω συνέντευξι των δύο αυτοκρατόρων απολύγει εις αντίθετα όλως των προσδοκωμένων άποτέλεσματα και μάτην οι έν Βερολίνω ήλιπιαν επί την συνδιαλλαγην των δύο κυβερνήσεων κατά των αυτών τρόπων και έν τῷ αυτῷ μέτρῳ, έν ὃ και οι δύο ήγεμονικοί οίκοι. Οι αυτοκράτορες Άλέξανδρος και Γουλιέλμος επανειλημμένως και συμπάθως ήμα άλλή-

λους περιπτύζαμενοι συνέσφιγγαν απλώς τους φιλικούς δεσμούς των οικείων αυτών, καιτοι η επελθούσα σύσφιγγις ήικισα ήφρει τον χαρακτήρα της επί του πάππου του νυν γερμανού αυτοκράτορος και του πατρός του νυν τσάρου φιλίας, ής άποτέλεσμα ύπυρξεν η κραταιώσις της Γερμανίας επί βλάβη της Ρωσίας υπό την έποψιν όμως της κυρίως πολιτικής, υπό την έποψιν των σχέσεων των δύο αυτών ουδεμία προσδοκᾶται μεταβολή, έψόσον ύψίστανται τα προκαλέσαντα την δυσαρέσκαιαν Γερμανίας και Ρωσίας αίτια και άκαία διατελεί η τριπλή συμμαχία, η παγιωθείσα επί σκοπῷ κατασυντριψεως Γαλλίας και Ρωσίας και ύπαγωγής της Δύσεως υπό την άποκλειστικήν έπιτροπήν και τας πτέρυγας του δικεφάλου ήμα και του καισαροβασιλικού άετου, παρατείνεται δε η έννομος έν Βουλγαρία κατάσταση και οι έν Βιέννη βασιζόμενοι επί της ύποστηρίξεως της συμμαχίας Γερμανίας, πειρώται να καθιερώσωσι την κατάστασην ταύτην, ως εξάγεται εκ των δημοσιευομένων πληροφοριών περι' των υπό τοιαύτην έννοιαν διαβημάτων του άνα την Εύρώπην περιοδεύοντος πρίγκιπος Φερδινάνδου κατά τας επανειλημμένως αυτού συνεντεύξεις μετά του αυτοκράτορος Φραγκίσκου Ιωσήφ.

Άλέξανδρος ο Γ', πιστός έμμένων ταίς παραδόσεσι της πολιτικής του άνακτοβουλίου Πετρούπολεως, πᾶσαν άπαναίνεται τροποποιήσιν πρό της ικανοποιήσεως των δικαίων αυτης αξιώσεων, οια είναι αι διατυπωθείσαι τό 1887 κατά την προς Γουλιέλμον τον Α' έπισκεψιν και την μακράν συνδιάλεξιν μετά του τότε άρχιγραμματέως πρίγκιπος Βισμαρκ, πληρέστατα δε συνάδουσαι προς τε τό πνεύμα και τό γράμμα της βερολινείου συνθήκης και προς αυτήν ταύτην την αξιοπρέπειαν των ύπογραψασών τῷ συμβόλοιον τοῦτο δυνάμεων. Ο πρίγκιπος Βισμαρκ πᾶσαν τότε εξήντησεν την διπλωματικὴν αυτού ικανότητα όπως μεταπειρή τον αυτοκράτορα Άλέξανδρον, άλλ' άκαμπτος ούτος έν ταίς διατυπωθείσαις διά του σχεδίου Έβερσθ δικαίας αξιώσεσιν άπρακτόν εγκάτελειπε την βερολινειον διπλωματίαν και άναγκάμπτεν εις τὰ βασιλεία αυτού πολλά κατά ήθένα και κατά θυμόν μερηγρήκον επί τη παρατεινομένη δθεήσει συμβολαίου, ήρόντος τό κύρος του δοιδήμου πατρός, ού την μνήμην τιμώντες οι έν Βερολίνω και άναμνησκομένοι των προς την πατρίδα υπηρεσιών αυτού έν κριστιωτάτη ώρη, ήφειλόν να μη άνεχθώσι την καταπάτησιν διεθνούς συνθήκης παρα λαού, απολυτρώθέντος ρωσικό αίματι και χρήματι, αλλά να επιμείνωσιν εις την εκτέλεσιν των τεθεισισμένων μετά του αυτού κύρους και μετά της αυτης χρήσεως του δικαιώματος του ισχυρότερου, μετ' ής πρό εξατίας έδεσμεύετο ο νέος Προμηθεύς και τό κυριώτερον των όργάνων του βερολινείου άνακτοβουλίου μετά στόμφοι και υπερήφανείας άνειρήυτεν ότι τριακοσίων έκκατομμυρίων λαού της Εύρώπης η ησυχία δεν διατάρασσεται χάριν των μόνων έκκατομμυρίων. Έάν λοιπόν μάτην ο έν Φριττςδισχροΐτε νυν μονάρχων εδαπαγήθη εις τό μεταπεισαι τον αυτοκράτορα Άλέξανδρον, ουδεμία αμφιβολία ότι ήικισα εύτυχώς έφάνη υπό τοιαύτην έννοιαν ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος, ο πράγματι μὲν ποθών την άνυσύνδεσιν των προς την Ρωσίαν φιλικών δεσμών επί των αυτών έψ' όν και πρό εικασείας βάσεων, αλλά και μη δυνάμενος ν' άποκηρύξη την τέως πολιτικήν της κυβερνήσεως αυτού, τό μὲν ίνα μη ήνῆ ύποχώρων προς την Ρωσίαν και κεντήσῃ ούτω την εθνικήν φιλοτιμίαν των ύπικόνων, τό δὲ ίνα μη δυσαρέσθησῃ ταίς συμμαχίαις,

ταίς εις τιλκαύτας ύποβληθείσαις δαπάνας προς παγίωσιν του έργου των νεωτέρων Χεώπων' άλλως τε δε η κατά την συνέντευξιν άπουσία των ίθύνόντων την έξωτερικήν πολιτικήν των δύο κρατών, ήτοι του κ. Ριερς και του κόμητος Καπρίβι, επανακάμψαντος ήδη από ίκανού χρόνου εις Βερολίνον εκ των λουτρών της Καρλσβάδης, ικανώς έμφαίνει ότι ουδέν τό σπουδαίον υπό πολιτικήν έποψιν άντιπλάγη και ότι η συνέντευξι των δύο αυτοκρατόρων ήφερεν άλλως τον χαρακτήρα έκπληρώσεως θεσμίων διεθνούς έθιμοτυπίας, παρά τους δυσχρημοίς ένίων ότι η κατά την συνέντευξιν παρουσία του κόμητος Σουβάλοφ και του ύπουργου των έξωτερικών της Ρωσίας κ. Μαροσά, ανεπλήρωσε τους κ. κ. Ριερς και Καπρίβιν, η τουλάχιστον έθηκε τας βάσεις πολιτικών συνόρασιών, μελλοντών ν' άποτελέσωσι τό θέμα μεταγενεστέρων συσκέψεων της διπλωματίας εκατέρου των κρατών.

Υπολείπεται η έν Νανσί παρουσία του μεγάλου δουκός Κωνσταντίνου, ήν ώσαύτως έμεγαλοποιήσαν τα όργανα του τριπλού συνδέσμου και έχαρακτήρησαν ως γενομένην ουχι έν άγνοία του αυτοκράτορος Άλέξανδρου ίνα καταδειχθῆ ότι η έν Κιέλω συνέντευξι ήικισα επέδρασεν επί των άποτελεσμάτων της έν Κρονστάδη παρουσίας του υπό τον ναύαρχον Ζερβαί γαλλικού στόλου και ότι άπαρμειοτα και άλλάθιτα διατελοΐσι τα προς την Ραλλίαν αισθήματα της μεγάλης του Βορρά δυνάμεως. Μη σχεδόν ήονῆ τα ειρημένα όργανα άνομολογούσι την άδυναμian αυτών περι' τό κατανοήσαι την την σημασίαν του γεγονότος τούτου, και τρι έν τῷ πράγματι έχωσιν ως σκέπτονται, ήφειλον μεγάλην να αισθανθώσι χαράν επί τῷ ότι, της Ρωσίας έμνεούσης πιστής εις την προς την Ραλλίαν φιλίαν, η Γερμανία συναισθάνεται την άνάγκην της μετά των συμμαχών συμπράξεως και κατά συνέπειαν άθικτος παραμείνει η η τριπλή συμμαχία' άλλοτε οι έν Βιέννη και Πέστη επί τη έλαχίστην ένδειξει συμπαιθείας των δύο αυτοκρατοριών ύπεδεικνυον τα αγαθά της τριπλής συμμαχίας και οίονοι συνεβούλευον την έν Βερολίνω διπλωματίαν να μη αποκλίνη της υπό του πρίγκιπος Ηίσσαρκ χαραχθείσης γραμμής, άγούσης εις την παγίωσιν της ειρημένης συμμαχίας ενάντιον του ρωσικού κελουσοΐ, του δυνάμενον ν' άπειλήσῃ τη συμπράξει και της Γαλλίας τό ευρωπαϊκόν καθεστῶς' πόθεν άγα γε η τοιαύτη μεταβολή γλώσσης και η αντίφασις; τό αίτιον άνευρίσκειται ίσως έν τη κραταιώσει της γαλλορωσικής συμποίας και έν τη επιβαλλομένη άνάγκη του ένισχύσαι τό εργον του πρίγκιπος Βισμαρκ, άπειλούμενον διά μεγάλου κλονισμοΐ, ους είναι ο έξ Ιταλίας προβλεπόμενος κίνδυνος των έξωτερικών του κράτους τούτου πραγμάτων, των δυνάμενων να βελτιωθώσι μόνον διά της άποκηρύξεως της νυν έξωτερικής πολιτικής, ήτις τοσοΐτον επέδρασεν επί των οικονομικών του βασιλείου και τοσοΐτον άνεστάτωσε την έσωτερικήν πολιτικήν, ώστε ο βασιλεύς Ουμβέρτος αναγκάζεται ν' αναβάλῃ την προς τον αυτοκράτορα Γουλιέλμον έπισκεψιν άχι διαλύσεως της καλυπτούσης τον έσωτερικόν της χώρας αυτού όρίζοντα άχλυσ.

Και αι έν Πέστη δε έορτα ουχι όλίγην κέκντηται σημασίαν, συνεπεία του ότι επανηγυρίσθησαν μὲν μετά μεγάλης αγγλης παρά των Ούγγρων, άναμνησκομένων την 8 Ιουνίου 1887, καθ' ήν ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ έστέφθε βασιλεύς της Ούγγαρίας και λησιμονισάντων προς στιγμην και Βιλάγον και Ραδέτσκιν και Κλάπ-

καν, αλλά λίαν συνευαυλίσθη και τό της αυθυπαρξίας αισθημα των λοιπών υπό τό σκῆπτρον της Ούγγαρίας λαών, των Κροατών, του Ρουμάνων κλπ., ζητούντων την βελτίωσιν της τύχης αυτών και την τήρησιν των καταπατιθέντων προνομίων διά του μαγιαρικού έγωΐσμου και της βιμίας επιβλητικότητος των κατά καιρούς ίθύνόντων τά του άγίου Στεφάνου.

Υπό την έποψιν δε των κυρίως έσωτερικών ζητημάτων η μὲν Άγγλία έχει τας επικειμένες γενικές έκλογάς, περι' ής στρέφεται η προσοχή άπάντων άνεξαιρέτως των ήγετών των δύο ίσχυρών κομμάτων. Άπό τουδε ούτοι συντάττουσι τας έκλογικάς προκηρύξεις, ίδια δε ο γηραιός του Χάβαρδεν υλοτόμος, ους δραστηρίως εργάζεται εις την σύνταξιν του καταλόγου των ύποψηφίων του οικείου κόμματος και πειράται να μεταπειρή την κοινήν έν τῷ ήνωμένῳ βασιλείῳ γνώμην διά της ύποδείξεως των προκηθέντων δεινών εκ της κακής των πραγμάτων διειθύνσεως παρά του νυν έν τῷ έξούσιῳ κόμματος. Η δε Γαλλία άσχολεΐται περι' την βελτίωσιν των κακός κειμένων έν τῷ ύπουργείῳ των ναυτικών, πειράται δε συνάμα να τύχη της διαρρυθμίσσεως άποικιακών τινων ζητημάτων άναψυέντων έν Ουγάνδα και έν Μαδαγασκάρη συνεπεία της έννομίου πολιτικής του άνακτοβουλίου του άγίου Πακόβου. Οι έν Ιταλία σφαδάζουσιν υπό τό βάρος των οικονομικών περιπλοκών, αίτινες αδύνατον να έκλίπωσιν, έν μη ριζικά ληθθώσι μέτρα και άποκηρυχθῆ η κρατούσα νυν έν τῷ βασιλείῳ στρατοκρατία συνεπεία των μετά της Γερμανίας και της Αύστρουγγαρίας δεσμών.

Οι έν Γερμανία διατελοΐσιν υπό την έντύπωσιν του διαπλιτισμοΐ των κομματικών όμίλων, του δεινωμένου βαθμυδόν ένεκα της μίνιος των υπεραπλείων επί τη άποτυχία του τοσοΐτο τας έλπίδας αυτών βαυκαλίσαντος νομοσχεδίου περι' των σχολών, συνάμα δε μεριμνώσι και περι' της βελτιώσεως της έμπορικης της χώρας αυτών καταστάσεως, διατελοΐσης πάντοτε σφαιλερός παρά την συνομολογίαν των μετά των συμμαχών και λοιπών έτι κρατών έμπορικόν συνθηκών.

Έκ των μικροτέρων κρατών την προσοχήν του ελληνικού δημοσίου επισπάται ίδια η σύννοδος της ελληνικής βουλής, άρξαμένης των εργασιών αυτης από της παρελθούσης δευτέρας διά του διαρισμοΐ των διαφόρων έπιτροπών, και μελλούσης να διεξαγάη σπουδαίαν εργασίαν, οίαν απαιτεί η του βασιλείου κατάσταση και ίδια υπό οικονομικήν έποψιν. Έν Ρουμανία τό σπουδαιότερον γεγονός είναι οι όρραβώνες του διαδόχου, οι συνδέσαντες τό βασίλειον μετά δύο ίσχυρών της Εύρώπης ήγεμονικών οίκων και η παύσις των εργασιών της βουλής. Έν Βερβία η των ίθύνόντων μερίμνα στρέφεται περι' τα έμπορικά και τα στρατιωτικά και έν Βουλγαρία περι' την καθιέρωσιν της ύψισταμένης νυν καταστάσεως, ως εξάγεται εκ των δημοσιευομένων έν τισιν ευρωπαϊκοίς όργάνοις πληροφοριών περι' της άνα την Δύσιν περιοδείας του πρίγκιπος Φερδινάνδου.

Έκ του Νέου δε Κόσμου έν μὲν ταίς Ηνωμέναις Πολιτείαις έχομεν τας προπαρασκευαστικάς εργασίας διά την έκλογην του προέδρου, γινομένην κατά νοέμβριον, έν Βραζιλία τό ζήτημα της αναθεωρήσεως του συντάγματος και έν Βενεζουέλα έσωτερικά περιπλοκάς, προκαλούσας την προσοχήν των έν Ευρώπη, ένεκα των προς την χώραν ταύτην οικονομικών σχέσεων.

χρήν οι εις τήν αιχμήν ακουόμενοι κολοσσοί εκείνοι, οίτινες κατά τους αιώνες μύθοι των νεωτέρων Έλλήνων προσηγορεύονται ως αρχαίους κατοίκους από των διαδόχων αυτών, ώστε να υπολάβομεν αυτοίς δύο εταρογενείς λαούς. Όντως δεν υπήρχε να υπολάβομεν αυτοίς δύο εταρογενείς λαούς. Όντως δεν υπήρχε να υπολάβομεν αυτοίς δύο εταρογενείς λαούς. Όντως δεν υπήρχε να υπολάβομεν αυτοίς δύο εταρογενείς λαούς.

Αυτός ο Θεοκυβίδης, ως σαφέστατα πάντων αναγκαίως τις ιστορικές ιδέας των Έλλήνων, θεωρεί προοίτιως τους από των αποστάτων χρόνων οικισθέντας την Ελλάδα λαούς, Πελαγονίους τε και Έλληνες, ως εν και το αυτό έθνος, τούτου ένεκα και σπουδαίως άξιον υπολαμβάνει ότι εδέησε να παρελθίη τοσούτος χρόνος προς εξέγερσιν του έθνικου συναισθηματος και έκφρασιν αυτού υπό κοινού τινος ονόματος. Πράγματι δε τί το άπτορον ήδύνατο να υπάρχη, ει ή Ελλάς έφείτο εκ διαδοχής υπό διαφόρων φυλών; Ήν τοιαύτη περιπτώσει ή ιστορικός τουλάχιστον ή μεταχειριστή τον διαφοράν ταύτην της καταγωγής προς εξήγησιν της βραδύτητας της ένδωσης του Έλληνικού λαού, ένφ νυν μόνον παρέχει του πράγματος λόγον την βραδύτητα, μεθ' ής τά διεπωρημένα ήύλα κατάθροισαν να συνεννοηθεί προς συνειδητόν αυτών εις κοινής έκπαιρέσεις.

(Ακολουθεί).

Η ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Α

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ.

Αι θεμιλιώδεις βάσεις του κοινού πλούτου είνε αναμφιλότως, έκτός της γεωργίας, ήτις ή ά διατελβ πάντοτε ή πρώτη πηγή, ή μεγίστη των πηγών, διότι παρέχεται ήμιν άπ' εύθείας την τροφήν, και του κυρίως λεγομένου έμπορίου, του έμμέσου τούτου παρίσταντος, ή χειροτεχνία και τά μέσα της μετακομιδής. Η τελευταία κομίζει εις την πρώτην την άκατέργαστον ύλην, ήν αυτη μετασχηματίζει, τη προμηθεύει ούτωσιν ύλικών προς επέξεργασίαν πολλήν εκ λίαν μεμακρυσμένων χωρών προερχόμενων, και τούτου γενομένου, διά της μετακομιδής πλέον μεταφέρονται τά προϊόντα της βιομηχανίας εις τά άπώτατα της οικουμένης μέρη. Έπι της άμοιβαίας συνεργίας των δύο

1) «Ζη άνα Δουδωνίτε, Πελαγονία (Ίλιάδ. Π', 223).
2) Ο Στράβων και ο Ηρόδοτος (Π', 44) υπολαμβάνουσι τους Πελαγονίους ως το αρχαιόν σέλεχος πάσης της ελληνικής φυλής και ως λαόν άκίνητον και άνευ Ιστορίας (Ίηρόδοτ. Α', 58), ένφ κατ' άλλους (Δίου, Αλέξανδρ. Α', 17) ήν ή μάστα παντός του ελληνικού λαού άσπικτος φυλή. Ο Έρνέστος Κούρτιος ταύτην μόνην την εξήγησιν της έντειρέσεως εύρίσκει δυνατήν, οι πλανώμενοι Πελαγονίοι να θεωρηθώσιν ως οι από των νεωτέρων κλάδων της οικογενείας έξωσθέντες των έσπιών αυτών. Έν γένει δε περί της έθνικής ένότητος των Έλλήνων και Πελαγονών κατά της ιδέας των αρχαίων Ιστορικών ήδε Deimling, Leleger, (τ. 108).

τούτων ούσιωδών παραγόντων ίδριάζεται σημερον ή ανάπτυξις του πλούτου των πολιτισμένων λαών. Η μεγάλη αυτη σπουδαιότης της χειροτεχνίας ούδαμώς διάλαβε την προσοχήν των κατά καιρούς έξέχων της Έσπερίας πολιτικών άνδρών και λίαν πρώτως προεκάλεσεν αυτη διαφόρους προδιαιτητικούς θεσμούς: αναλώσει δε των επικρατουσών δοξασίων παρήχθησαν και διάφορα οικονομολογικά συστήματα, εν οίς συγκαταριθμούνται και το έμπορευτικό, και το μάλλον τανέν επικρατούν βιομηχανικών λεγόμενον σύστημα του Άδαμ Σμιθ, του πατρός της πολιτικής οικονομίας.

Ιδιαιτέρων όλων των αρχόντων μέριμναν περι την ένίσχυσιν και ανάπτυξιν της βιομηχανίας άπαντίωμεν περι τάς αρχάς της 17ης ήδη εκατονταετηρίδος εν Γαλλία. Λουδοβίκος ΧΙ, μεγάλην σημασίαν πάντοτε εις τά οικονομολογικά ζητήματα άποδίδων, έσκέθη πρώτος περι ένιαυτον συστήματος των μέτρων και σταθμών, ίσως και αϊτίς της νομοθεσίας. Έπελήθη σπουδαίων και πολυαριθμών μέτρων, συντελούντων εις την ανάπτυξιν της γαλλικής βιομηχανίας, επιθυμών να καταστήσιν αυτην έφάμιλλον της φλαμανδικής και ιταλικής. Ηρόδ τοξ άλλους μετακαλάδατος ή Ιταλίας επιδείξους τεχνίας, ήνα διδάξουσιν εις τους Γάλλους εργάτας την ήθαντικήν πλουσίαν ήφασμάτων και έκαμε λαμπράς φυτείας σικαρινών εν Τουαίνε και άλλωχού προς κάλλεργειαν του μεταξοσκώλικος. Έπωφελοόμενος δε της παλινορθώσεως Έρρίκου VI της Άγγλίας, προέβη εις την μετ' αυτού συνδικολόγησιν της έμπορευτικής συμπίσεως του 1470, σκοποούσης την υπό την εποπτείαν των προδουετών διαρκή έκθεσιν διαφόρων βιομηχανιών των δύο χωρών, διδούς ούτω την πρώτην όδησιν εις της μετ, παρελθόντων αιδών πραγματικοποιήσεως διονεις έκθέσεις. Τέλος ο ήγεμών ούτος, όστις ήγάπα τά έκ χειροδού έρίου καταργησάμενα ένδύματα και τους παλαιούς πλους, περι τά τέλη του βίου αυτού έπενθεύετο πολυτέλειαν, περιβαλλόμενος μετρίως και χρυσόφανα ήφάσματα. Καί τοιτο μεν προεδίδε προς την φιλαρέσκειαν του προδούτου μονάρχου, άλλ' ένταυτφ διετρανότο και ο περιήροντις ήγεμών, ο επιθυμών να ένδραρρήν παντί σθένει την βιομηχανίαν, την πολυτέλειαν και τάς τέχνας.

Ο αιών των φώτων ένεκαινίσθη, ως γνωστόν, εν Άγγλία υπό του Νεύτωνος, του θεμελιωτού της μαθηματικής φυσικής και της φυσικής άστρονομίας. Η χρυσή εποχή της ανθρώπινης, ήν ο Αριστοτέλης έπεσέθει, καθ' ήν αι κενήσεις ήδη σφαιρών ήφ' έντων, χωρίς να θεσμεθια προς τούτο της συνδρομής των δούλων, ήρξατο να άπαυγάζη. Έν έτει 1764 ανακινώσεται άπλοως τέκτον, ο Ηαργρεβος, το από του όνόματος της θυγατρός αυτού έπνομασθέν Jenny κλωστήριον, δι' ου εις μόνος εργάτης τη βοηθεία ένός στροφάλου ήδύνατο να θέσθ ταυτοχρόνως εις κίνησιν 8 άτράκτους. Μετ' ου πολύ επιπροσέθει ο Αρκωρίτη τφ 1767 την νύδουσαν μηχανήν, ήτις είνε διερρυθμισμένη επί μηχανοκινητικής δυνάμεως, ήδατος ή ίππων, και τέλος συναρμώζει ήμψότερα ο Κρομπτον εις την Μυλεστην καλούμενην μηχανήν, ήτις πλέον τον νύδοντων κυλίνδρων όθει εις κίνησιν διά μηχανοκινητικής δυνάμεως άνα 100—500 άτράκτους, αντικαθίστασα ίδρωθίμους χειροκλώστας τφ δε 1787 επαίροσθετει ο Κορτγουίτη και τον μηχανικόν αυτού ίδτόν. Όλίγον όμως πρότερον, ήτοι τφ 1769, αντικαθίσταφ ο μεγαλόνομος James Watt, το πών επιστήμων, ήν φυσικήν μηχανοκινητικήν δυνάμιν διά της σχεδόν άπολύτου του άτμοσφ. Ούτως όστε σημερον μία μόνη άτμοκίνητος μηχανή κατορθού να θέσθ εις κίνησιν μέχρι πεντήκοντα χιλιάδας άτράκτων, ήτοι να αντικαταστήσθ τους κατοίκους μιας μεγαλουπόλεως.

Η νηματούργια και ή ήφαντική, αι εκ των βιομηχανικών ίδρυμάτων πρώτα ποιούμεναί χρήσιν των μηχανών, κατέχουσι σημερον την πρώτην θέσιν μεταξύ των λοιπών κλάδων της βιομηχανίας εις ό,τι άφορβ την περιοχίν των εργοστασίων, το ποσόν της καταγεγομένης πρώτης ύλης, τον αριθμόν των ένασχολούμενων εργατών και την καθόλου χρήσιν βοηθητικών μηχανικών εργαλείων. Της προμηθείας του ύλικού έξαρτωμένης σχεδόν άποκλειστικώς εκ χωρών έκτός της Έσθρώπης κειμένων, έναργώς μαρτυρείται διά της βιομηχανίας του βαμβάκος ή ύπεροχί της ευρωπαϊκής εύφειας και των χρηματικών κεφαλαίων και δύναται να χρισμεύσθ ως το μάλλον διδακτικόν παράδειγμα της περι τάς τέχνας και την χρηματιστικήν άποταμίεσιν προόδου των

ευρωπαϊκών έθνών. Η κολοσσιαία ανάπτυξις του βιομηχανικού τούτου κλάδου γίνεται σαφής εκ των ακόλουθων όλίγων στατιστικών πληροφοριών: πρό παντός έκδηλοσται αυτη εν τφ εν Έσθρώπη έπίσημ καταναλώσει του βαμβάκος. Η κατά την πενταετίαν του 1846—50 εις 518 εκατομμύριον χιλιόγραμμων άναρχομένη ένδια καταναλώσις ήξησε βαθύπδον και τφ 1881—1882 άνήλθεν εις 4156 εκατομ. χιλιόγραμμων. Ο αριθμός των εν Έσθρώπη άτράκτων άνάρχετο τφ 1832 εις 11,800,000, ή δε ένδια καταναλώσις του βαμβάκος εις 272,600,000 χιλιόγραμμα. Κατά την πενταετήν περίοδον του 1875—1880 ήξησεν ο μιν αριθμός των άτράκτων εις 58,586,125, ή δε καταναλώσις του βαμβάκος εις 1,056,900,000 χιλιόγραμμα. Έν τφ αυτφ χρονικφ διαστήματι ήξησεν ο πληθυσμός της Έσθρώπης από 228 εκατομμύρια εις 302,973,000 κατοίκων, ήτοι κατά 34%, ένφ ο αριθμός των άτράκτων κατά 391, ή δε καταναλώσις του βαμβάκος κατ' 326 τοξ έκάτον.

Ο αριθμός των εν άπόσθ τη κομηνήν ύπαρχόντων ίδτων ύπολογίζεται εις 972 χιλιάδας: ή άξια του ένδιας καταναλωσκόμενου βαμβάκος ίδοδυναμεί προς 1900 εκατομμύρια ήφράκτων. Ύπολογίζον τις την καταναλώσιν του άνορηός κατ' άτράκτων και κατ' έτος εις 30 χιλιόγραμμα και την καθ' ίδτόν εις 1500 χιλιόγραμμα κατά μέσον όρον, συνάγει ότι τά άναρχοχρησία προμηθεύουσιν ένδιας εις τάς ευρωπαϊκώς νηματούργιας και ήφαντούργιας 61 εκατομμύρια εκατονταλίτρων άνθράκων. Όλόκληρος στρατιών εργατών είνε αναγκαία, όπως έπαρκέσθ εις την κολοσσιαίαν εργασία. Παραδεχόμενοι ήτις την Έσθρώπην όκτώ εργάτας διά χιλίας άτράκτους και δύο εργάτας διά τρεις ίδτους, έχομεν αριθμόν εργατών ούχι πολύ ύποδεέστερον του ένός εκατομμυρίου, συγκαταριθμούντες δε και την βόρειον Άμερικήν και τάς Ίνδίας, καταλήγομεν εις τών έντος καταπληκτικών αριθμόν των 72 εκατομμυρίων άτράκτων και 1 1/2 εκατομμυρίων εργατών. Η άξια των προϊόντων της βιομηχανίας ταύτης συμπίσεως της οικουμένης άντιστοιχεί κατ' έλάχιστον όρον προς 6800 εκατομ. ήφράκτων.

Έξ δεκαετηρίδας μετ' την σπουδαίαν ήθευρεσιν του Watt, της άτμοκίνητου διδωνότι μηχανής, τελειοποιεί ο Georg Stephenson την άτμάμαξιν και την 27ην Σεπτεμβρίου του 1828 τίθεται εν Άγγλία εις χρήσιν ή πρώτη σιδηροδρομική γραμμή Stockton-Darlington μετ' ταχύτητα έξ άγγλικών μιλίων την όραν. Η κολοσσιαία ανάπτυξις των σιδηροδρόμων είνε πασιδύλος. Το μήκος των σιδηροδρομικών γραμμών μετ' ήρόδον μιας πεντηκονταετηρίδος, ήτοι μετ' τά τέλη του 1880, άνήρχετο εις 371,495 χιλιόμετρα ούτως όστε δεκάκις ήδύνατο να περιωσθ ή γήινος σφαίρα περι τον ίσημερινόν αυτην. Διά της γιγαντιαίας αύξήσεως των σιδηροδρόμων εν συνόσμη της άτμοπλοίας και του επί της ύδρογεινής σφαίρας ως άλλου νευρικού συστήματος από πέρας εις πέρας διατετανομένου ήλεκτρικού σύρματος ήρξατο νέα περίοδος πολιτισμού δι' άπαντας τους λαούς, γενική προόδος της ανθρώπινης. Αντι της μέχρι τούδε εν χροία διατελούσης κινητικής δυνάμεως των ζώων και των ανθρώπων εισαχθείσα ήδη ή μηχανική εργασία διά των σιδηροδρόμων και εις την μετακομιδήν περαστίαν ανάπτυξιν προσέλαβον, υπό οικονομολογικήν έποψήν, ή βιομηχανία και το έμπόριον. Τα πλεονεκτήματα συνίστανται εν τφ εύθηνφ, ταχύτητι, τάξει και άκριβεία της μεταφοράς. Πρός δε επιτυχάνεται ή έκίσθεσις των τιμών, σπανιότεραι δε άποκαθίστανται αι ύπερτιμήσεις και ο κίνδυνος λιμού, διευκολυνόμενης επί πολύ της μεταφοράς τροφίμων εις μεγάλης ποσότητας εκ μεμακρυσμένων χωρών εις τάς έπαισιουμένας. Η διά των σιδηροδρομικών γραμμών έπιτελούμένη συγκοινωνία άπέδν σημερον λίαν σημαντική. Έν Άγγλία, επί παραδείγματι, ήξησεν ο αριθμός των επιβατών κατά την περίοδον του 1858—1881 από 418 εις 926 εκατομμύρια έπιβατών. Η διά των άγγλικών πλοίων όλική ναυτολία δεν άποτελει ούδέ το ήμισυ των δια των άγγλικών σιδηροδρόμων μετακομιζόμενων έμπορευμάτων, ότινα άνήλθον τφ 1881 εις 247 εκατομμύρια τόγων. Η άξια του έξωτερικού έμπορίου ήξησεν εν τφ αυτφ περιόδφ του 1859—1879 από 2500 εις 13000 εκατομμύρια ήφράκτων. Τας αυτάς περίοδον αναλώγιας ως προς την ανάπτυξιν της καθόλου μεταφοράς άπαντόμεν και εν άπόσθ της χροίας μετ' άνεπιτυμένον συμπλέγματος σιδηροδρόμων. Ούχι έλάσσονα σημασίαν έχει ή σιδηροδρομική συγκοινωνία και ως προς την έκπο-

λιτιστικήν έπιεσοήν, ήν έξασκεί αυτη επί της ήδικής και πνευματικής προόδου, το μεν διά της σπουδής και εύκολίας, μεθ' ήν μεταδίδονται εν εύρύτερφ κύκλω αι παντός είδους ειδείσεις και έκπολιτιστικώς όρθώτες παράγοντες, άναγυομένων διά της συναφείας των λαών πλείστον όσον πεπλανημένων ίδεών και διαιθαιμονιών, το δε διά του πλουτισμού των γνώσεων και της εύγένεως της πέρας εν ταις έπιστήμαις και τφ βίω και εν γένει διά της στενής έκκοινωνίας των ανθρώπων εν τφ διαλογίζεσθαι και αίσθάνεσθαι, προαγομένης ούτω σπουδαίως της ανάπτυξεως του πολιτισμού αυτών, και τούτο ούχι μόνον σχετικώς προς τά μέλα ένός και του αυτού λαού, άλλ' άπίντων όμοσ των λαών.

Έτερος ούχι άττον ούσιωδης παράγων, ο υπό ύλικήν και πνευματικήν έποψήν τά μέγιστα προς την πρόδον συμβάλλον, είνε ο καταμερισμός της εργασίας, ούτινος τά πλεονεκτήματα αυτός μεν ο Ξενοφών έξαίρει, άλλ' επί το λεπτομερέστερον ο πρακτικός νοός του Άγγλου Άδαμ Σμιθ άναλύει. Ο σημερινός πολιτισμός άνέπτυσεν επί άπειρον τον ούτωσιν άποτελεσματικώς επί της τελειοποιήσεως των διαφόρων κλάδων της τέχνης και έπιστήμης όρθώτα παράγοντα τούτων. Ούτω βλέπομεν ήφ' ένός μεν οικογενείας εργατών, άκόμη δε και χωρία ολόκληρα εργατών, ως εν Έλβετία, λ. χ. ένασχολούμενων άποκλειστικώς εις την κατασκευήν ένός και μόνου στοιχείου των ούχι όλιγώτερον των έκάτον αριθμούντων συστατικών του όρολογίου: ήφ' έτέρου δε υπό σπαιματικήν έποψήν συστηματικοποιείται όδημέραι ή ειδικότης, ούτως όστε λόγιαι ήνδρες άφεροσθιν ολόκληρον τον βίον αυτών εις την ενδιελεχ ήξέτασιν σταγόνας ύδατος. Τα πλεονεκτήματα του οικουοελοσθ και όλονεν έπιτεινομένου περιορισμού τούτου είνε αι πάσιγνωστα, ως και τά εκ τούτου προκύπτοντα μειονεκτήματα, ως αναπόδραστος συνέπεια, ήτις έπακολουθεί τοσούτον μάλλον, καθόσον ή εργασία της ειδικότητος επί το συστηματικώτερον και άποκλειστικώτερον έπιτελείται.

Ο καταμερισμός της εργασίας προσιποτήσθ την σύμπραξιν πολλών, ένός έκάστου ειδίκεος περι τι άσχολουμένων και κατ' ένδειαν συμβάλλει έρμέσως εις την γέννησιν διαφόρων σοματικών, έπιστημονικών και οικονομολογικών. Η διά της ειδικής αναδύσεως διδωνότι έξακριβώσεσιν και λίαν έπαυξήσεσιν ύλα των τεχνών και έπιστημών, άποδαινουσα δυσεπιδέωροτος, ούτως είνε, εις ένα έκαστον παρατηρητήν, προεκάλεσε κατ' άνάγκην ήφ' ένός τά συνέδρια των έπιστημόνων, ήφ' έτέρου της έκθέσεως των βιομηχανών και τεχνικών.

Του λόγου γενομένου περι έκθέσεως, δεν θα είνε ίσως άσκοπον να μνησθώμεν περιληπτικώς αυτών. Πρό μιας έκασταετηρίδος, ήτοι τφ 1798, ο ύπουργός των έσωτερικών της Γαλλίας, εις ούτινος την ήρμοδιότητα ύπάγοντο τότε αι τέχνη και αι βιομηχανία δι' έλλειψιν ειδικού ύπουργείου του έμπορίου και της βιομηχανίας, ο δε Νεφιλέαυ, άπύθουε προς της νομαρχιακής άρχής εγκύκλιον άγγέλλον αυτάς ήτι ή κυβέρνησις της πολιτείας συνέλαβε το σχέδιον να παρσθχη, εις το κοινόν νέον όλως δημοτελή πανήγυριον (εν τφ εγκυκλίω έγένετο χρήσις της λέξεως Spectacle) διά της έκθέσεως προϊόντων της γαλλικής βιομηχανίας επί τφ έγκαίρι της κατ' έτος τελουμένης εορτής της ίδρωσεως της δημοκρατίας (22 θβρίου).

Και ή μεν πενταρχία εξέλαμβανε κατ' αρχάς την έκθεσιν ταύτην ως εορτήν επιπροσθεθεμένην εις έτεραν, άλλ' ο επί πρακτικφ νφ διακρινόμενος ύπουργός των έσωτερικών άπέδινεν εις την εορτήν ταύτην σπουδαιότεραν σημασίαν, έπιμένων όπως ή κυβέρνησις ένδραρρήν πάσαις δυνάμει τάς ήφελίμους τέχνας της συμβάλλουσας εις την ευημερίαν των έθνών, της τέχνης ταύτης, ως έλεγεν εν τφ εγκυκλίω, αίντες τον άνθρωπον διατρέψουσι και εις άπάδας αυτου τάς άνάγκας έπαρκέσθιν, αίντες διά της ήφευρέσεως και χροήσεως των μηχανών έπαυξήσουσι της φυσικής αυτου δυνάμεις, της τέχνης τέλους ταύτης, αίντες είνε ένταυτφ ο δεσμός της κοινωνίας, ή ψυχή της γεωργίας και του έμπορίου, ή πηγή ή μάλλον πλουσιόπλοχος των άπολαύσεων και των αγαθών ήμων.

Έκτοτε επανελήθησαν αι γαλλικαι έθνικαι έκθέσεις κατά διάφορα χρονικά διαστήματα μέχρι του 1846. Η έκθεσις αυτη, ή ένδεικτη, ήπύθηεν ή τελευταία έθνική εν Γαλλία έκθεσις. Τφ 1850 άδη ένεκαινίσθη εν Άγγλία ή πρώτη διεθνής έκθεσις, ήν επηκολούθησαν ή εν Παρισίοις τφ 1855, ή εν Λονδίνω τφ 1862,

Ἐκ τῆς διασέμου καπύρου τοῦ Φαγίου, οὕτως δύο ὑπάρχουσιν ἐνείκηνα προκίπτι ἐπὶ καὶ ὁ βρος Μέρμερ, ἐπὶ τοῦ ὕδαρ ἢ λίμνη, ἡ ἐρημόετο ἐπὶ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα ὅ ἔγκειται πύθωνος καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐνομίματος Μοίρις. Τὰ ὕδατα τῆς λίμνης ταύτης ὄφρα ἔφθασαν μέχρι τοῦ ὁροπέδου τῆς Χαδάρας, τῆς νεκροπέλλου κατέκων χώρας, καλουμένης Σέδ, ἐν τῇ ἴσσει τῆς οὐσίας εὐρηταὶ ἢ νεώτερα πόλις Μονίτ-Ἡ-Φαγίου. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀπειλεῖ κατοικητήριον τῶν βασιλέων καὶ περιλαμβάνει λαμπρὸν ναόν, ἀπερωμένον εἰς τὸν Σαβῆα, καὶ διαστώσει τοῦ ὁποίου κατὰ πρὸς ὑπερέβαινον τὰς τοῦ ἐν Θήβαις ναοῦ. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Ἀμὲν-ἡ-χῆτ ὁ Γ' τῆς 12ης δυναστείας θεωρεῖται ὁ κατασκευαστὴς τῆς λίμνης Μοίριδος, ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ εὑρίσκεται ἐν τῇ πλινόβη πυραμίδι ἐν Χαδάρα· τεμάχια δὲ αἰμαθόμενα εἰς τὸν Ἀμὲν-ἡ-χῆτ τὸν Α' καὶ Οὐζερτὸν τὸν Β', εὑρέθηνα παρὰ τὴν Μοίρην, ἀρχαιότεραν αὐτῆν καθίστανται. Ἐκτός τούτου ἕκιστα εὐχερῆς ὅ ἴσσει πόλις τοιαύτων διαστάσεων, οἷαι αἱ τῆς Σέδ νὰ ἐκτίθῃτο ἐν ἀποστάσει ἀπὸ ὕδατος. Αἰθροῦς, καλουμένη Χούν ἢ Χουνέτ, διηνοιγμένη διὰ τὸ τοῦ Νεῖλου ἐγροῖται ὕδαρ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐκταπεινῆς τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως· τὸ στόμιον αὐτῆς ἐκαλεῖτο ἐν τοῖς ἱερογλυφικαῖς Α α - ρ ο ὄ ν, ἐπὶ ἀνοικμα τῆς διώρυγος, ὄνομα, διασωζόμενον ἐν τῇ νεώτερῃ Ἐ λ - Α α χ ο ὄ ν. Ὁ Βρούξ πασσαῖς ἐπέδειξε πρὸς ταῦτας ἡ λέξις Ρ α - π α - ρ ο - ρ ο υ ὄ ν τ ὁ ε ὁ ναὸς τοῦ στομίου τῆς διώρυγος ἴδοντα νὰ δώσῃ ἡμῖν τὴν παραγωγήν τῆς λέξεως λα - θ ὄ ρ ο υ θ ο α .

Ἐξερευνηθῆναι τῶν ἀρκτηκῶν χωρῶν. — Οἱ Σουηδοὶ ἐπιστῆμονες, Βιγόνφιγκ καὶ Καλλστῆμοσ, ἀφίκοντο ἐσχάτως εἰς Ἄγ. Ἰωάννην τῆς Νεγοείου. Εἰς ταύτους ἀνετίθη ἐντολή ἐκ μέρους τῆς Γεωγραφικῆς καὶ τῆς Ζωολογικῆς ἑταιρίας τῆς Στοκκόλμης νὰ διερευνησοῦν τὰς ἀκτὰς τοῦ Smith Sound ἐν ταῖς Ἀρκτηκαῖς χώρας, νὰ συλλέξουσιν εἶδη τῶν αὐτόθι φυτῶν καὶ ζώων καὶ νὰ προβῶσιν εἰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Ὁ ἀνοικισμὸς ἦδη οὕτω σάφαρ διὰ τὸ ταξεύειν αὐτῶν τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλπίσεται νὰ ἐπιστρέφωσι κατὰ σептέμβριον.

Ἀναφύεται πρὸς ταύτας ὅτι Ἀμερικανοὶ τινες προτίθενται νὰ διερευνησοῦν τὸ Λαβραδὸρ καὶ νὰ ἐπισκευθῶσι τοὺς μεγάλους καταρράκτας, ὅτινες ἴχον ἀνακαλυθῆ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος.

Ἄλλο πάλιν σῶμα Ἀμερικανῶν ὁ ἀπέθῃ ἐκ γῆς αὐτῆς πόλεως τοῦ Ἄγ. Ἰωάννου ἵνα μετακομίσῃ διὰ τὴν ἐν Σικάγῳ Παγκόσμιον Κολομβιανῶν Ἐκθεσὶν τρία ἐλλόγηρα χωρία διαφόρων φύλων τῶν Ἔσχιμῶν, μετὰ πάντων τῶν ἀποσκευῶν αὐτῶν καὶ λοιπῶν ὡς καὶ χωρίων Ἰνδιῶν, κατοικοῦντων τὰ ὄρινα μέρη τοῦ ἰστωρικοῦ τοῦ Λαβραδὸρ.

Σιδηροδρομικὰ ἀτυχήματα. — Τὸ Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον τοῦ Λονδίνου ἐδημοσίευσεν ἀστατιστικὴν τοῦ 1891 περὶ τῶν προσώπων, ὅσα ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικῶν σιδηροδρομικοῦ συμπλέγματος. Κατ' αὐτὴν ἐφονεύθησαν 1247 καὶ ἐτραυματίσθησαν 11,500. Ὁ ἀριθμὸς μέγιστος πράγματι, καθημερινῶς ἄνωγ τυχάνει ὅσωνδήποτε διὰ τοὺς ταξειδιώτας, διότι ἐκ τῶν 1247 ταύτων νεκρῶν, 17 μόνον, ἦτο 5 ταξειδιώται καὶ 12 ὁπαλλήλοι σιδηροδρόμου ἐγένοντο ὄνομα πραγματικῶν σιδηροδρομικῶν ἀτυχημάτων. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω φρονεθέντων οἱ 537 ἦσαν σιδηροδρομικοὶ ὁπαλλήλοι φρονεθέντες ἐν διαφόροις κινδυνώδεσιν ἀπηρεσίαις, οἱ 87, ταξειδιώται ἐβεβουλωσέντες ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἐν ἀδοκτανήσῳ καὶ οἱ 308 ἐξ ἀπροετίαις κατὰ τὴν διάσπασιν τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, κατὰ τὴν ἀνάσθησιν ἢ ἀνάσθησιν ἐκ τῶν ἑμαζῶν πρὶν ἢ ἐντελεῖς ἢ συνολκῆ σταματάσθησιν καὶ λοιπῶν παραπλησίον αἰτίων ὀφειλομένων εἰς τὴν ἀπροετίαν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι τὸ ἔργον τῶν ἀτυχῶν ἀσθεροδρ. ὁπαλλήλων δὲν ἐπαυσε νὰ ἴναι ἀξιοβρομηνίτης κινδυνώδες, ἀλλ' ὅτι οἱ σιδηροδρομοὶ ἀποτελοῦσι διὰ τοὺς ταξειδιώτας τὸ ἀσφαλέστερον μεταγωγικῶν μέσων, ἔξ ἠδὼν ὑπάρχουσιν.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ.

Ὡς οὐζυγον ὀφείλει τις νὰ ἐκλέξῃ τὴν γυναῖκα, ἂν ὄφρα ἐξελθῇ ὡς ἥλιον, ἀν αὐτὰ ἴσσει ἄνθρωπος.

J. JOUBERT.

Μὴ καταγελάσῃ τῶν παραφρόνων· ἢ παραφροσύνη αὐτῶν εἶναι διαρκεστέρη τῆς ἡμετέρας. Ἐν τούτῳ ἔγκειται ὄλη ἢ διαφορά.

ALPHONSE HOUBERTOT.

Τὸ ἐμπόριον εἶναι ἐνδιαιτήμα κλεπτικόν μετὰ ἀπιλαίων, φωτιζομένων δι' ἀερσίφωτος.

COMMERSON.

Τὸ μεδίαμα ἐν τοῖς χεῖλεσι γυναικῶς εἶναι κιδβηλον νόμισμα καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας.

COMMERSON.

Ἡ Γαλλία εἶναι λίαν πλουσία· τοῦτο κατανοεῖ μόνον ἐκ τῶν ζημιῶν αὐτῆς, ὅν τρόπον τότε μόνον ἐκτιμᾷ τις τὴν ὑγιανθῶσαν νοσῆ.

ALPHONSE KARR.

Ἐύφημον ποιῶσθε περὶ τοῦ καλοῦ λόγον, διότι πολλοὶ εὐρίζονται εἰς ἐξύμνησιν τῶν πονηρῶν.

CHARLES NARREY.

Τὸ δικαίον σημαίνει ἐμπρόκτως ἐπιδικησθῆναι ὁδόν τοῦ δυνατόν περιδωστόραν εἰρήνην, δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

LAMARTINE.

Ἐχετε πνεῦμα εἰς ἡ γυμνὰ ἢ ἀλήθεια εἰσερχομένη νὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ ὑπὸ κοσμίαν περιβολήν.

JOUBERT.

Ὁ ἀνὴρ ἔχει ὄμματα ἵνα βλέπῃ... ἢ γυνὴ, ἵνα βλέπωσιν αὐτὰ.

ALPHONSE HOUBERTOT.

Πᾶς συγγραφεύς, ἐν οἰδηθίποτε κύκλῳ κῖν χρησιμοποιοῖ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ὀφείλει κύριον σκοπὸν νὰ ἔχῃ τὸ ὀφείλειν.

VICTOR HUGO.

Εἰς τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν εἰσχωρεῖ τις οὐχὶ περιαντολογῶν, ἀλλ' ὑπὸ αὐτῶν ταύτων τὸν λόγον ποιούμενος.

ALPHONSE HOUBERTOT.

Ἐθνεργετῶν τινα, εὐτυχῆ ἑμαυτῶν ἐπὶ τούτῳ λογιζομαι· καταποιοῦν δὲ αἰσθάνομαι τῆσιν τοῦ συνειδόμενος καὶ πάσχω. Ἄν ἔχω ἀναγκὴν ἑτέρου κανόνος τοῦ βίου.

LEROUX.

Ὀφείλει τις νὰ ἴναι πᾶν ὅ,τι θέλει ἵνα ὄσῃ τὰ τέκνα· τότε τὰ πᾶν γέει ὡς ἐκ τρυφῆς.

VINET.

Υπάρχουσι κακόβουλα βουλευματα ὡς καὶ κιδβηλα νομίσματα· ἵνα μεταδώσῃ τις αὐτὰ τοῖς ἄλλοις δέον αὐτὸς πρῶτος νὰ ἔχῃ αὐτὰ.

A. DUMAS, FRES.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΝ ΚΥΠΡῷ. ὙΠΟ ΤῶΝ ΕΛΛΗΝῶΝ ΚΑΙ ΦΟΙΝΙΚῶΝ ΗΓΕΜΟΝῶΝ. ΚΟΙΝΕΝΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.

Οἱ Κύπριοι βασιλεῖς, ὅτε ἢ Κύπρος ἦτο θαλασσοκράτειρα, ἤρξαντο κόπτεν νομίσματα ἕκαστος ἐπὶ τῷ ἴδιον ὀνόματι ἐν τῇ ἐγγυρῳίῳ ἑαυτῶν γραφῇ. Πρῶτος δὲ Κυπρίου ἡγεμόνος γνωστὰ νομίσματα ἦσαν τὰ τοῦ Βυζαντινοῦ, βασιλεύσαντος ἐν Σαλαμίνι μετὰ τὰ 800 π. Χ. καὶ κόπυαντος νομίσματα πύθωνος μετὰ τὸ 500 π. Χ. Ταῦτον δ' ἀποθανόντα τῷ 525 π. Χ. διεβέβησαν εἰς τὸν ὄρον τῆς Σαλαμῖνος δύο ἑτεροὶ ἡγεμόνες, ὁ Σίριμος ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ ὁ Χέρσιος ὁ υἱὸς τοῦ Σιριώμου, βασιλεύσαντες ἀπὸ τοῦ 525—500 π. Χ., ὅτε ἀναβαίνει εἰς τὸν ὄρον τῆς Σαλαμῖνος ὁ υἱὸς τοῦ Χέρσιος Γόργος (Ἡρόδ. Ε', 104).

Καὶ ὅτε ἢ Κύπρος ἐπετάγη τοῖς Αἰγυπτίοις, διετήρησαν, ὡς φαίνεται, οἱ Κύπριοι ἡγεμόνες μετ' ἄλλων δικαιωμάτων καὶ τὸ κόπτεν ἰδία νομίσματα· ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦς Πέρσας καὶ ὑπὸ τῶν μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ τοῦς διαδόχους αὐτοῦ ὄντος οἱ Κύπριοι, ὡς ἐκουσίως εἰς αὐτοὺς παρεδόθησαν διετήρησαν μετὰ τῆς αὐτονομίας καὶ τὸ κόπτεν ἑκαστὸς ἴδιον νομίσμα, χρώμενοι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς αὐτῶν εἴτε τῇ ἐγγυρῳίῳ Κυπριακῇ γραφῇ, εἴτε εἰτα καὶ τῇ γραφῇ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

Κατὰ δὲ τὰς ἀνασκαφὰς, τὰς γενομένας ἐν Ἀμαθοῦντι, Ἰδαλίῳ, Πάρφῳ καὶ ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ Κουρίου, εὑρέθησαν δικτύλοισι ἀργυροὶ καὶ χαλκοὶ, οὔτινες, ἀρχητοὶ πρὸς πᾶσαν ἄλλην χρῆσιν, ἰεωσθησάντων λίαν εὐλόγως ὡς ἐν χρῆσει ὄντες ἀντὶ νομισμάτων παρὰ τοῖς Κυπρίοις, πρὶν κοπῶσιν ἐν Κύπρῳ ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῆς νήσου νομίσματα.

Ἐν τοῖς νομίσμασι ταῦτοις εἴθετο ἢ εἰκὼν τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ καὶ ἢ τοῦ αἰὸς τοῦ Σαλαμῖνίου, τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ἀρμυωνος· ἔτι δὲ λέων, λύκος, κύων, τραγέλαφος, ἀετός, κρῖς, ταῦρος, περικτήρα, σφόγ, δελφίς, τοξότης, μέρις λέοντος, ταῦρος, ἰχθύς, κέρρα πλοίου, ἀστὴρ.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν οὐδὲν περὶ Κυπρίων νομισμάτων εὐρηταί, μόνον δὲ παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ φέρομενον ὅτι οἱ Κύπριοι ἐγραφοῦσαν ἐν ἑλίῳ τὸν τριβόλον. Τὰ τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Κύπρου νομίσματα, τὰ μέχρι νῦν εὑρέθηνα, εἶσι χρυσοῦ, ἀργυροῦ καὶ χαλκοῦ· αἱ ἐπιγραφαὶ δὲ ταύτων εἶσιν αἱ μὲν ἐν τῇ ἐγγυρῳίῳ γραφῇ, αἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ γραφῇ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

Τινὰ μὲν τῶν περὶ τῶν αὐτονόμων ἡγεμόνων τῆς Κύπρου νομισμάτων ἡρανίσθημεν ἐκ τῆς μελέτης τοῦ P. Six du classement des series Cypriotes, τῆς δημοσιουσίας ἐν τῇ Revue Numismatique Iroisienne serio, tome premier, Paris 1883, τινὰ δὲ ἐκ τῆς ἡμετέρας συλλογῆς, ἐφ' ἣς στηρίζομεθα· συνέταξα τὴν νομισματικὴν μελέτην μου λίαν συμπληρωμένην.

ΤΑ ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ. ΕΥΑΘΟΝΤΟΣ.

1) Ἐμπ. Κρῖος κατακείμενος πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὀποκάτω· Ε. υ. Ρε. Λε. το νε—Εὐέλιθω.

Ἐμπ. Ἀσχημον. Ἀργυροῦν.

2) Ἐμπ. Κρῖος κατακείμενος πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὀποκάτω καὶ ὑπεράνω: Ε. υ. Ρε. Λε. το. οε.—ΕὐΓέλιθ(ο)τος.

Ἐμπ. Ἀσχημον. Ἀργυροῦν.

3) Ἐμπ. Κρῖος κεφαλὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὀποκάτω: οε.—Σὲ [ρωμος]

Ἐμπ. Ἀσχημον. Ἀργυροῦν.
4) Ἐμπ. Ἐτερον ὄμοιον μετὰ τοῦ τύπου καὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ ὀπισθεν: κυ.—Κυ[πρίων]: Ἀργυροῦν.

ΤΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ ΚΑΙ ΛΑΧΑΡΙΔΟΥ.

5) Ἐμπ. Κρῖος πρὸς τὰ ἀριστερὰ: [πα] σι. λε. Ρο. σε. νι. κα. τα. μο—[βα]σιλέ[φο]ς Νικόδαμο.

Ἐμπ. Ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ: μι. λα. νι. σε.

ἦτοι Νι[κοδάμου] Σαλαμῖν[ιον]. Ἐν τῇ λαβῇ: πα.—βασιλέ[φο]ς. Ἀργυροῦν.

6) Ἐμπ. Ἐτερον ὄμοιον, πα. σι. λε.—βασιλέ[φο]ς. Ἐμπ. ρι. λα. νι. κα.

ἦτοι Νι[κοδάμου] Κλαριτά[ιον].
7) Ἐμπ. Ἐτερον ὄμοιον ἢ λαβὴ τοῦ συνήθους σχήματος καί: νι.—Νι[κοδάμου]: Ἀργυροῦν.

8) Ἐμπ. Ὁ αὐτὸς κρῖος, πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὀποκάτω καὶ ὑπεράνω: πα. σι. λε. υ. σε.—βασιλεύς.

Ἐμπ. Σύμβολον ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ καί: νι.—Νι, κύκλω: λα. κα. ρι. τα.—Λαχαριδέ[ας]: Ἀργυροῦν.
Ὁ βασιλεὺς οὗτος μόνον ἐκ τῶν νομισμάτων τυγχάνει ἡμῖν γνωστὸς.

ΕΥΑΘΟΥΣ.

9) Ἐμπ. Κρῖος κατακείμενος πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὀποκάτω: Ε. υ. Ρα.—τα. Ρο. σε.—ΕὐΡα(γ)νθεΡος.

Ἐμπ. Κεφαλὴ κρῖος πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐν κοίλῳ πεδίῳ ὀποκάτω: πα.—βασιλέ[φο]ς. Ἀργυροῦν.

10) Ἐτερον ὄμοιον ὀποκάτω καὶ ὑπεράνω: ε. υ. Ρα. τε. ο. οε.—ΕὐΓέλιθ(ο)τος.

Ἐμπ. Ἡ αὐτὴ κεφαλὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὑπεράνω: πα. σι. λε.—Ρο. σε.—βασιλεύς. Ἀργυροῦν.

11) Ἐμπ. Ἐτερον ὄμοιον ὑπεράνω: πα. σι.—βασιλέ[φο]ς.

Ἐμπ. Ἡ αὐτὴ κεφαλὴ, πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπεράνω: πα. ε.—βασιλέ[φο]ς. Ἀργυροῦν.

12) Ἐμπ. Ἐτερον ὄμοιον ὑπεράνω: ε.—ΕὐΓέλιθ(ο)τος.

Ἐμπ. Ἡ αὐτὴ κεφαλὴ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὑπεράνω: πα.—βασιλεύς. Ἀργυροῦν.

Καὶ ὁ Εὐάθυος οὗτος μόνον ἐκ τῶν νομισμάτων τυγχάνει ἡμῖν γνωστὸς.

ΕΥΑΓΟΡΟΥ Α'.

13) Ἐμπ. Ἡρακλέους γενειάτου κεφαλὴ, μετὰ λεοντῆς πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐμπροσθεν ε. υ. Ρα. κο. ρο.—ΕὐΓαγόρου.

Ἐμπ. Τραγέλαφος κατακείμενος πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπεράνω κόκκος κρῖος—κύκλω πα. σι. λε. Ρο. σε.—βασιλέ[φο]ς. Ἀργυροῦν.

14) Ἐμπ. Ἡρακλῆος ἀγένης, καθήμενος πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπὶ βραχίονα καλυμμένου ὑπὸ τῆς λεοντῆς καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ ῥάπαλον, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ ρυτόν· κύκλω: Ε. υ.—ΕὐΓαγόρου.

Ἐμπ. Τραγέλαφος, κατακείμενος πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπεράνω κόκκος κρῖος. Ἀργυροῦν.

15) Ἐμπ. Ὁ αὐτὸς τύπος· κύκλω ε. υ. Ρα.—ΕὐΓαγόρου.

Ἐμπ. Τραγέλαφος κατακείμενος πρὸς τὰ δεξιὰ κύκλω: πα. σι.—λε. Ρο. σε.—βασιλέ[φο]ς. Ἀργυροῦν.

16) Ἐμπ. Κεφαλὴ Ἡρακλέους ἀγένης ἀνωπὸς μετὰ λεοντῆς· κύκλω: ε. υ. Ρα. κό. ρο.—ΕὐΓαγόρου.

Ἐμπ. Ὁ αὐτὸς τύπος· κύκλω: πα. σι. λε. ο. σε.—βασιλεύς. Χρυσοῦν.

17) Ἐμπ. Ὁ αὐτὸς τύπος καὶ ἡ ἐπιγραφή πρὸς τὰ δεξιὰ: Ρα. Γ. Ἀργυροῦν.

κακού και η αγάπη αυτού προς τον πατέρα κίνησε δι' όλης της μετανοίας, ην ένέπνευσεν αυτώ η στιγμήα παρρησιόνη. 'Ηπειδή όμως δέν προσιπέλλησε ποσώς νά μειώση την αγάπην της δευτέρας αυτού μητρός, δι' αυτό τούτο ακριβώς ανύψωσεν αυτήν επί πολύ. 'Η δευτέρα αυτού μητήρ τόν είχε λυτρώσει εκ του βαρβάρου της σκλαβοτομίας εις ή επλυσίαζε νά καταπέση.

Οι όφθαλμοί της 'Υβελίνας έπληρώθησαν δακρύων τή όποια ήρξαντο κυλιόμενα επί των παρειών αυτής, διή των δύο αυτής χειρών έσφιγγε τας του αδελφού αυτής, αγωνιώς και άσθμαίνουσα. 'Όταν εκείνος ειδηγήθη ότι ή σφαίρα είχε πλήξει τό έπιπλον, κατόπιν χειρονομίας διεξίης της 'Οδύλλης, έπεσεν εις τον τράχηλον του 'Εδμόνδου σπρίγγουσα αυτόν και κλαίουσα αγωνιωδώς.

— Διατί δέν μέ τά είπες αυτό! έψήθυσεν ανά μέτρον των δακρύων αυτής, και όμως έγώ περ' όλίγον νά σε κατασπρέψω! 'Αδελφέ μου, δέν σε ήγάπησα εσον ήξίεις. 'Ήμην άνόητος, τρελή, άδιόφορος, και κατά τό δίκαιον τούτο, σύ... ώ! θεέ μου! 'Εκείνος τήν ήσπλάσθη και κατώρθεος νά τήν καθατηχάσθη. Εύτοχώς εύρίσκοντο μόνοι έν σπουδαστηρίω, εις ό ούδέποτε είσ-ήρχετό τις.

— Διατί δέν μέ τά είπες αυτό; επανέλαθεν ή 'Υβελίνη.
— Διότι ήσο πολύ νέα, και έπειτα δέν ήθελα νά τό μάθω ή γκαγκά.

'Επί τινάς στιγμές έστησαν σιγώντες, έχοντας πεπλεγμένον τό στήθος, ως συμβαίνει πάντοτε μετά τας μεγάλας ήθικας κρίσεις.

— 'Ηνωείς λοιπόν τώρα, εξήκολούθησεν ό 'Εδμόνδος, δικιά αγαπή εξ όλης καρδίας τήν μητέρα μου 'Οδύλλην;

— Ναί! απήντησεν ή νεανίς, σκεπτική. Σε όμως σε έγνωρίζε διότι σε περιποιήθη όταν ήσο άσθενής...

— Και ένανθύνουσε ν' άπούχη δι' έμέ. 'Ακόμη δέ, διότι πρέπει νά τό μάθω όλα, αδελφή μου, όταν ήθελε πλησίον της κλίνης μου και ήρχισε νά μέ περιποιήται, δέν είχε λόγους νά μέ αγαπή. 'Όταν ήμην μικρός τήν είχα ύβρσει και ποτί δέν χθελήσασ νά τής ζητήσω συγγνώμην.

'Η 'Υβελίνη ισκέπτετο σοβαρώς. Τό νέον άστρον, τή όποιον από της προτερίας ανέτειλεν εις τον όρίζοντα, έφώτιζε δι' αυτήν μυρία σκέψεις, μέχρι της στιγμής εκείνης απομεινάζας σκεπτικής. 'Ο νοός αυτής, όστις ήν πλήρης ιδεών, άρ έμαθεν ως ό ώραιος ταώς, ήσθάνετο εισίτι μικράν αποσπιδίαν, ήγαριστέλο όμως εκ του ρεύματος τούτου των νέων, μεγάλων και γενναιοφρόνων ιδεών, αι όποια έφερον αυτήν προς διεύθυνσιν άγνωστον δι' αυτήν.

— Πιστεύεις λοιπόν, είπεν αίρνας επανελθούσα άπιστήμως εις τό προκείμενον, έτι ύπέρθε τύσον καλή διή σε διότι αγαπήσ πολύ τον πατέρα;

— Είμαι βεβαίωςτας! Τόν αγαπή μέχρι τοςούτου βαθμού ώστε δέν θέλει ποτέ νά διασκεδάξη έν δέν είναι και ό παπάκης διή νά συμπερίζεται τήν χαράν της. Και έγώ, νά σε 'πώ τήν αλήθειαν, κρατούμαι πολλάκις και δέν τή λέγω όλα όσα σκέπτομαι μήπως τήν περιόξω. Θά πη είπώ πράγματα τά όποια δέν τολμώ νά είπώ εις τον πατέρα... Ούτω συμβαίνει όταν έχη κανείς αλήθειαν και καθώς πρέπει μητέρα!

'Η 'Υβελίνη ισκέπτετο πάντοτε.

— 'Ο παπάκης είναι πολύ καλός, εξήκολούθησεν ό 'Εδμόνδος, έχει όμως τύσας φροντίδας, ώστε ένόητε είναι και ήκαυρωτός. 'Εχει πολλά νά σκεφθθ, ένώ ή μαμά σκέπτεται πολύ και δι' ήμεις!

— Μόνον διά σε! είπεν ή 'Υβελίνη μετ' έλαφράς ένδειξεως γεννωμένης ζηλοτυμίας.

— 'Ήμεις! επανέλαθεν ό 'Εδμόνδος, μετά σταθερότητος.

— Νομίζεις ότι θά έκαμνε και εις έμέ, ότι έκαμνε διά σε;

— Σοι δίδω τον λόγον της τιμής μου ότι θά τό έκαμνε.

Παρητήρει τότε εκείνη τον αδελφόν αυτής έν άβεβαιότητι και έν ασυτολή. 'Εκείνος ειλικυσεν αυτήν προς εαυτόν.

— 'Αγαπή κανένα; ήρώτησεν εν αυτήν έν ένθαρρυντική αγαθή-τητι νεαρού πατρός.

'Εκείνη απέστρεψε τήν κεφαλήν χωρίς ν' άπαντήσθη.

— Είναι πτωχός και φοβήσαι μή άντιστώσιν;

— Είμαι βεβαίωςτας ότι ή γιαγιά δέν θά θελήσθη. 'Αλλά δέν μοι μέλλει, άρκει νά θέλη ό παπάκης.

Σκέψις σατανική εισήλθεν εις τον νούν του 'Εδμόνδου.

— 'Ηξεύρεις, είπεν, ότι θά σε άποκληρώσθη έν τήν πα-ρακούσας;

— Δι' αυτό δέν μοι μέλλει διόλου! άνέκραξεν ή νεανίς.

Τότε εκείνος ήσπλάσθη αυτής θερμώς επί άμφοτέρων των παρειών, τύσον πολύ ήγαριστήθη εκ της άπαντήσεως.

— 'Εν τούτοις, είπεν εκείνος, πρέπει νά μάθω ποίος είναι ό κύριος όστις σε κατέστησε τύσον άφιλοκερδή διή τήν περιουσίαν της γιαγιάς.

Κατά τό ήμισυ υπερήφανος και κατά τό ήμισυ έντρέπομένη ή 'Υβελίνη ειδηγήθη τό μυστικόν αυτής. 'Ηγνωστοποίησεν εις τον 'Εδμόνδον πύσαν λεπτομερείαν και δυσχερεστήθη πως βλέ-πουσα αυτόν μένοντα ψυχρόν άπέναντι της ζωηρότητος αυτής. Μάλιστα δέ έκαμνε αυτώ τήν παρατήρησιν.

— 'Υ' νά σε πώ 'Υβελίνη, απήντησεν εκείνος, έννοώ ότι τό πράγμα θεωρητικώς σοι φαίνεται ώραιον. 'Εν τούτοις έν τή σχολή όπου σπουδάξω, από δύο έτών έστίλθωσα τά ύποθήματά μου, έραψα τά καρδιά μου, έστρωσα τήν κλίνην μου, χωρίς νά λογαριασώ και τά άλλα και ή πείρα μ' έκαμνε νά κοροσθώ από τήν εύχαρίστησιν του νά ύπηρετούμαι μόνος μου. Βεβαίως ό παπά-κης δέν θά είναι τύσον σκληρός ώστε νά σε φέρη εις τοιαύτην θέσιν και θά σοι δώση τούλάχιστον δύο ύπηρετίας. 'Ομιλήσόν μοι λοιπόν πρό πάντων περί των προσώπων και ουχί περί των πραγμάτων.

Είπε τότε πολλά περί της Βέρθας και περί της μητρός αυ-τής, όταν όμως ό 'Εδμόνδος απηύθυνεν αυτή έρωτήσεις άμισωτέρας περί του 'Γεωργίου, εις μεγάλας εύρέθη δυσχερείας όπως άπαντήσθη.

— 'Εν τούτοις, βεβαίως ό κ. δέ Πρεζάνς θά σοι είπεν ότι σε αγαπή; ήρώτησεν ύποδυόμενος τό πρόσωπον πατρός διά πλη-ρευσούσιν ιδανικόν.

— 'Όχι! απήντησεν ή νεανίς ζωηρώς, έν μοι τό έλεγεν θά μέ έλύπει πολύ.

— Διατί;

— Διότι είμαι πλουσιώτερον εκείνού! απήντησεν έρυθριώσα.

'Ο 'Εδμόνδος ήγέρθη.

— Καλή, είσθε και οι δύο πολλοί λεπτοί, δέν βλέπω όμως εις αυτό όλα κανέν σπουδαίον, άρκει με νά ένεργήσω έγώ. Θά ζητήσω πληροφορίας...

— Μένε ήσυχος από τώρα, διότι θά είναι καλαί! είπεν ή 'Υβελίνη μέ ύφος ειρωνικόν.

Μία των θαλαμηπόλων έκρουσε τήν θύραν τότε.

— Σάς ζητούν παντού, δεσποίνις, είπεν, ή κυρία σας θέλει.

Κατήλθον τότε κρατούμενοι εκ των βραχιόνων, χαίροντες και σοβαροί και καθ' όλην τήν έσπέρην άντηλλάσσον κλοπηδόν βλέμματα πύνενοήσεως τά όποια παρείχον αυτοίς ύφος συνωμο-τών, όπερ ήγαρίσσει τον ζωηρόν αυτών νούν, έτοιμόν νά διασκε-δάση διά πάντός μέσου.

('Ακολουθεί).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.